

BENDE TAMÁS

Szent Januáriusz

*Abogy beléptünk a szállodai szobába,
elsőként az éjjeliszekrényre gondosan
odakészített Újszövetséget vetted észre.*

*Mindig is úgy gondoltam, hogy az valójában
az öngyilkosok miatt van ott,
erről azonban mélyen hallgattam,
és egy óvatos, ám könnyed mozdulattal
a fiókba csúsztattam a kötetet.*

*Az útikönyv szerint a város védőszentjének
egy ampullányi vérét a dóm mélyen őrzik.
Évente kétszer hozzák elő, és az cseppfolyóssá
változik. A legenda úgy tartja, ha alvadt marad,
Nápolyt hamarosan katasztrófa sújtja.*

Földrengés lesz vagy felébred újra a Vezúv.

*Az oldalhajóban elmondtál egy imát.
Én a freskókat néztem, a fölfoghatatlan
pontossággal megmunkált rózsablakokat,
és arra jutottam, hogy egy katedrális
sem több, mint kő, üveg és fa.*

*A kijárat előtt megfordultál,
a főoltárra néztél és keresztet vetettél.*

*Nem álltam meg, csak mentem tovább
hunyorogva, a napsütötte sáv felé.*

Abogy van

*Egy folyó kanyarulatainak számát
vagy egy hegyoldal dőlésszögét
nem kérdőjelezzük meg.*

*Abogy a tavak átmérője
vagy az erdők és tisztások váltakozása
ellen sem emelünk kifogást.*

*A tengerzúgás nem sérti fülünket,
és a dombtetőn álló fák göcsörtjeiben
sem találunk kivetnivalót.*

Minden úgy jó, ahogy van.

*Hajlok arra, hogy ez csakis
a nem ember alkotta tájra igaz.
Honnan a kikezdbetetlen kompozíció?*

*A sejtmagokban megbújó DNS-láncok,
a korallzátonyok, a beláthatatlan,
bejárhatatlan csillagrendszerek.*

*Talán mégiscsak van egy erő,
ami megalkotta és helyén tartja a világot.
Ami nem engedi, hogy elfelejtselek.*

Hősök tere

*Amikor elértem az Andrássy utat,
tényleg éreztem a pulzálást.
Halkan vergődött, remegett a város.
A házak között szétterjedt, majd
megkötött a fémporos indulat.*

*Már visszahúzódott az éjszaka,
de még nem ért ide a reggel,
az ég alján épp, hogy megjelent
egy sötétkékből kikevert árnyalat.
Kinyitottak a pályaudvarok.*

*Az összeérő sugárutak nyolcszöge
megdermesztett, álltam a síneken,
és néztem, ahogy a BANK OF CHINA
felirat lekapcsolódik a sarki bérház tetején.
Balról jött, csilingelt a hatos villamos.*

*Elindultam a térre, ahol királyok,
hadvezérek, hódítók szobra áll.
Bele akartam nézni a kemény, komoly
kőszemekbe, végig akartam simítani
a kifaragott palástok szegélyét,*

*de amikor odaértem és megláttam őket,
ahogy merednek maguk elé komikusan,
tehetetlenül, mégsem tudtam megkérdezni,
hogy ők is pont úgy hazudtak-e,
mint azok, akik ma országolnak.*

*Ébredezett a város, lassan megteltek
a megállók, a körúton beállt a forgalom.
Az aluljárók elromlott életei mozgolódni
kezdtek összecsomósodott paplanok alatt,
felázott, málló kartondobozokon.*

*Elnéztem a munkába, boltba, iskolába
igyekvőket, és egy pillanatra látni véltem,
hogy, akár egy rég nem használt lakás
érintetlen tárgyain a por, egyre csak gyűlik,
halmozódik mellkasukban a harag.*

VÖRÖS ISTVÁN

Hazugmondók klubja

*Kétféle hazudozó van
(mikor hazudik, egyforma
lesz a kétféleségben),
az egyik tudja, hogy hazudik,
de az igazában persze
nincs kétsége, a másik
úgy tudja, hogy nem hazudik,
az igazában mért is lenne kétsége.*

*Kétféle igazmondó
van, az egyik tudja,
hogy igazat mond,
tehát hazudhatna is,
a másik nem tudja,
hogy igazat mond,
akár azt is hibetné
magáról, hogy hazudik.*

*Az igazmondó
vagy a hazugmondó
téved nagyobb?*